

FÉRFI: Ha szeretsz, adsz vonalat.
TELEFON: Nem tudom, szeretet-e,
amit érzek. De ragaszkodni biztosan
ragaszkodom hozzád. És azt a nagy-
regényt amúgy sem írtad volna
meg...
FÉRFI: Be fogom fejezni! Csak előbb
kötözzenek be.
TELEFON: Ugyan, rögtön elájulsz. Már
épp elég vért vesztettél.
FÉRFI: Kihagy a szívem!
TELEFON: Az a feszültségtől van. De
elmúlik, ha lebegni kezdel.
FÉRFI: Megnyúlt az orrom!
TELEFON: Na ja. A facies hippocra-
tica. Azért azt megígérem, hogy va-
lahogy majd elintézem, a kéziköny-

vekbe bekerülsz utolsó, be nem fe-
jezett műved megemlékezésével.
FÉRFI: Egy külön fejezettel?
TELEFON: Azt nem hinném. Vagy
olyanba, mint mondjuk „a kor iro-
dalmának fő vonásai”, vagy esetleg
„kiteljesedetlen prózai törekvések”...
dúdoljak? Mint gyerekkorodban az
édesanyád? Megnyugtatna? (Dúdol.)
FÉRFI: Ööö.
TELEFON (hamisan énekel, majd szi-
pog): Az ég legyen veled! Nem az
emberiségért lázadtál, csak a min-
denáron való hatalmi érvényesülé-
sért, a gyűlölet és az öngyűlölet él-
tetett. Elfelejtettél fáklya lenni.

Veszprém, 1990. augusztus—október.

A játék szövegéhez Rákosné Ács Klára Martinovics Ignác kézírásának elemzé-
sét használtam fel. (G. J.)

I.F. 1. KÉP, DOLGOZÓ SZDBA

VARGA MÁTYÁS RAJZA